

Předmluva

Právě jsme se vrátili z báječné, ale hektické dovolené. Celý den jsme strávili cestováním a byli jsme vážně unavení. Když jsme dorazili domů, děti stihl náhlý nával energie, kdežto já byl zcela vyčerpán. Děti chtěly pohádku! Začal jsem se rozhlížet po knize, kterou bych jim přečetl, ale ne, ony chtěly, abych si nějaký příběh vymyslel! Sotva jsem si pamatoval, jak se jmenuju, jak si jen proboha vymyslím pohádku?

Řekl jsem jim, aby se připravily ke spánku, že mezitím něco vymyslím. Doufal jsem, že by mi to mohlo dát trochu času vydechnout si a vymyslet nějaký děj. Ale mylil jsem se. Děti na mě čekaly čilé, vykoupané a oblečené v pyžamech a já byl stále úplně bez inspirace.

Předstíral jsem, že jsem připraven, a řekl jsem jim, aby se uvelebily v postýlkách. Můj zrak ulpěl na noční lampičce na prádelníku. Měla tvar malého vláčku se čtyřwattovou žárovkou uvnitř. Můj mozek se zčistajasna probudil zpět k životu. Dostal jsem nápad a začal jsem vyprávět: „Jednoho dne si vláček Houkáček bafal po cestě. Na vláček byl malinký. Vlastně byl Houkáček tak malinký, že byl málem neviditelný. Kontroloval uvolněné čepy na tratích, když tu najednou uslyšel podivný zvuk. Z nebe se snesla velická kosmická loď, která přistála nedaleko na vedlejších kolejkách. Dveře kosmické lodi se začaly pomalu otevírat. Houkáček doslova přimrzlý na místě sledoval, jak z lodi vystupují dva mimozemšťani. Každý z nich měl po třech očích. Rozhlédli se a zpozorovali Houkáčka. První z nich začal mávat, ale ztratil rovnováhu a spadl tváří přímo na zem. Druhý mimozemšťan se zatvářil rozpačitě. Došli k Houkáčkovi a vysvětlili mu, že potřebují pomoc. Houkáček se představil a...“

Příběh pokračoval tím, že Houkáček odlétl s mimozemšťany v jejich kosmické lodi, aby jim pomohl na jejich vzdálené planetě. Měli problém s vlastními vlaky, letěli hledat někoho, kdo by jim mohl pomoci, a nějak

se dozvěděli o Houkáčkovi. Ještě tutéž noc skončil Houkáček zpátky ve své postýlce ve výtopně lokomotiv.

Zaznamenal jsem senzační úspěch a děti si ten příběh zamilovaly. Nazítří se dožadovaly dalšího vyprávění o Houkáčkovi. Tehdy jsem si to neuvědomil, ale byl to první z asi 3000 příběhů, které jsem jim o Houkáčkovi a mnoha jeho přátelích, které na svých podivuhodných výpravách potkal, vyprávěl.

Čas od času jsem do pohádek vpletl malé kousky moudrosti a morálního ponaučení. Jak moje děti rostly, získávaly vědomosti a začaly si uvědomovat, že mnoho věcí, které Houkáček a jeho přátelé dělali, bylo neproveditelných. Nevadilo jim to, dokonce nám to otevřelo možnost prozkoumat povahu vesmíru. Věda zatím samozřejmě nedokáže vysvětlit vše, existuje ale mnohé, čemu se můžeme naučit. A tak jsme se učili spolu.

Když jsem však mluvil s ostatními rodiči, zjistil jsem, že jen málo z nich pro své děti vymýšlí pohádky. Namísto toho jim čtou. Myslím, že je to skvělé, nicméně také věřím, že můžeme udělat víc. Spolu se svými dětmi si můžeme vytvořit vlastní tradice.

Chtěl jsem se o své zkušenosti podělit s ostatními, a tak se zrodila tato kniha. Obsahuje informace, které sdělují mnohem více, než jak si jednoduše vymyslet příběh. Věřím, že pohádky na dobrou noc mohou našim dětem pomoci vést šťastnější a plnější život. Přeji si, aby mí čtenáři trávili se svými dětmi čas opravdu kvalitně.